

[Annelise Gottfredsen]

tinget, afgav i december 1979 en indstilling. Heri kan man bl.a. læse:

»Man har set en del tilfælde, hvor indsatte, der ikke tidligere har anvendt stof, er begyndt at misbruge stoffer under deres fængselsophold, og vi har masser af udtalelser fra folk, der til daglig har problemet inde på livet.«

Og så vil jeg spørge ministeren: hvis man nu mener, at man skal overveje, vil man så ikke, indtil overvejelserne er tilendebragt, foretage en adskillelse, hvad man med godt resultat har foretaget på Vridsløselille? Vi kan ikke længere forsvare, at der ikke gribes ind. Først og fremmest er det naturligvis uantageligt for mennesker, som vi har ansvar for, at narkomaniens tragedier frit kan trives inden for et lukket fængsels mure. Vi kan ikke være det bekendt over for de dygtige og flittige politifolk, der afslører og pågriber narkoforbrydere, blot med det resultat, at disse altså kan drive deres spil, mens de er indsat. Politiassistent Mogens Lund har med uhyggelig klarhed i går i Berlingske Tidende beskrevet, hvorledes der ligefrem hverves og udklækkes nye kurerer og hjælpere i fængselsmiljøet, som kan fortsætte forretningen, mens hovedmanden er indsat. Det kan ligefrem betale sig for en udlænding at afsone straf i et dansk fængsel.

Vi kan heller ikke længere byde personalet de meget belastende forhold i fængslerne, hvor hærværk, vold og trusler mod personalet og de indsatte imellem, som jo er nogle af de skadevirkninger, der er knyttet til narkotikamisbruget, gør det daglige arbejde meget vanskeligt. Arbejdet med resocialisering og fornuftig beskæftigelse i fritiden umuliggøres praktisk ved en atmosfære, der fuldstændig præges af stofmisbrugere. Overlæge Stuij har således udtalt, at den samtale, der foregår, undertiden udelukkende drejer sig om emner, der har med narkotika at gøre. Og ikke mindst må vi tage det hensyn til de pårørende til en indsat, som ud over den sorg og bekymring, det er, at et familiemedlem er kommet i fængsel, også skal frygte for, at denne skal blive narkoman, inden han kommer ud, altså under sit fængselsophold.

Ja men hvad kan vi så gøre? Det såkaldte fortyndingsprincip, som ministeren omtalte, er alle klar over har spillet fallit. Vi kan hurtigt blive enige om, at de værste narkotika-handlere skal afsondres fra andre indsatte.

Men dette er ikke tilstrækkeligt. Indsmugling og salg af stoffer i fængslet må stoppes. På Vridsløselille statsfængsel har man som nævnt forsøgt i gang med adskillelse af hårde stofmisbrugere fra de stoffri afdelinger, og selv om vel ikke alle problemer er løst, så forekommer det mig at være den eneste brugbare løsning, og dette må vel også være den første forudsætning for, at en egentlig behandling af narkomanerne kan begynde. Dette vil også betyde, at en begrænsning af liberaliseringen, som er uundgåelig, hvis indsmugling af stoffer skal forhindres, ikke kommer til at ramme de stoffri. Vi er klar over, at en skærpet visitation, inddragelse af orlov osv. osv. vil føles som en straf, selv om dette ikke er hensigten. Jeg tror ikke, vi kommer uden om sådanne skærpselser, men de skulle naturligvis helst ikke ramme flere end højst nødvendigt.

Jeg skal i øvrigt ikke gå dybere ind i diskussionen om de forskellige metoder til at begrænse indsmugling. Det har ofte været diskuteret i udvalget, og en kombination af forskellige metoder vil nok være påkrævet. Den praktiske udformning er ministeren jo nu i færd med at tage stilling til.

Til slut vil jeg blot endnu en gang indtrængende bede ministeren om, at der nu skrives til handling. De bestående forhold kan et retssamfund simpelt hen ikke være bekendt.

Voigt (FP):

Kom i fængsel og lær at blive narkoman! Så hårdt tolker mange fængselsfolk den udvikling, der siden 1971 har været kendetegnende for danske fængsler.

Antallet af narkomaner, både de på hårde stoffer og de lettere misbrugere, er steget støt i takt med narkomisbruget uden for murene. Men i fængslerne, især de lukkede, er også ikke-narkomaner lette ofre, når de lokkes med et trip til en bedre verden. En stor procentdel, det skal siges her, af dem, der bliver indsat i fængslerne, er på hårde stoffer, allerede når de ankommer til fængslerne. En afvænnings er næsten dømt til at mislykkes, for i fængslernes lukkede verden er der ingen som helst mangel på narko, og handelen med dem bliver styret med jernhånd, hvilket vil sige, at indsmuglede stoffer fordeles på nøjagtig samme måde og mod god betaling og